

Kapitola 3

Něco na hodinách chemie dráždilo můj mozek tak, že se v něm myšlenky plácaly jedna přes druhou. Možná za to mohla kombinace nudného předmětu, monotónního výkladu a studené židle. Dumala jsem nad tím, jestli pro to existuje nějaká chemická rovnice. Tyto tři faktory v součinnosti vedou k měknutí mozku. Ne, to by byl špatný výraz. Můj mozek na chemii nezlenivěl. Rozběhl se na plné obrátky. Hyperaktivita mozku. Stav, ve kterém bylo naprosto nemožné soustředit se na hlemýždí věty vycházející z úst pana Ortegy. Mluvil teď snad ještě pomaleji než obvykle?

Dneska se mi mezi všechny ty obvyklé myšlenky a obvyklá slova, která jsem si teď nemohla ani zapsat do zápisníku, pletla ještě ta písnička, kterou jsem se včera učila zahrát na kytaru. Byla to mučivá skladba a já jsem ji milovala a nenáviděla zároveň. Milovala, protože byla geniální, vyvolávala ve mně touhu napsat něco stejně dobrého. A nenáviděla, protože byla geniální a mně bylo jasné, že nikdy nic ani zdaleka tak dobrého nenapišu.

A pořád jsem musela myslet na tu soutěž.

Jak bych ji mohla vyhrát? Jak se do ní vůbec *přihlásit*?

Držela jsem tužku ve vzduchu nad papírem – nad tím jedním listem, který mi Ortega povolil. Kdybych si text té písničky mohla napsat, dostala bych ho z hlavy a mohla bych se soustředit na hodinu. Tenhle papír ale přesně za pětadvacet minut předložím učiteli ke kontrole. *Pětadvacet minut*? Tahle hodina nikdy neskončí. O čem to vůbec mluvil? Železo. Něco o vlastnostech železa. Napsala jsem si na papír slovo železo.

Pak moje tužka, jako kdyby měla svou vlastní hlavu, zabloudila k laminátovému povrchu lavice a naškrábala na ni slova, která mi hrála v hlavě:

Rozviň svůj chřadnoucí květ a pusť dovnitř světlo.

Přikreslila jsem k nim sluníčko, jehož paprsky se dotýkaly některých slov. Teď už jenom těch dalších třiatdvacet minut chemie.

Byla jsem uprostřed psaní do zápisníku za chůze po školní chodbě, činnosti, kterou jsem doteď tak docela neovládla, přestože jsem to dělala už tolikrát, a v tu chvíli jsem uslyšela ten smích.

Měla jsem za to, že je mířený na mě, a tak jsem zvedla oči. Nebyl.

Blond kluk – možná nějaký prvak – stál uprostřed chodby a tiskl si na prsa učebnice. Na hlavě měl vratce balancující baseballovou pálku. Za ním stál Cade Jennings s rozpraženými rukama, jako kdyby tu pálku právě pustil.